

21.73x32.62	1/4	44 עמוד	La'Isha -	17/02/2014	41153540-3
ג'וינט ישראל - 40045					

פרס
רפפורט
ו"לאשה"
לאישה
מחוללת
שינוי

אחדר משלך

מה שטוב לנשים, מה שרע לנשים וכל מה שבאמצע

הנשים האלה נותנות כוח לנשים אחרות

גם השנה, זו השנה השנייה, הגיעו אלינו מאות פניות שהמליצו על נשים נפלאות לפרס קרן רפפורט ו"לאשה" לאישה מחוללת שינוי.

14 מהן, כולן ראויות ביותר, נבחרו על ידי חבר השופטות הנכבד שלנו לעלות לשלב הגמר - 10 מהן מועמדות לפרס על מפעל חיים, 4 מועמדות לפרס על יוזמה בראשית הדרך. **בשבועות הקרובים נציג לפניכם את הנשים המיוחדות האלה**, שכל אחת מהן חוללה שינוי משמעותי בחברה הישראלית, ושמתוכן ייבחרו הזוכות בפרס כספי גדול

17.2x25.67	2/4	45 עמוד	La' Isha -	17/02/2014	41153545-8
ג'וינט ישראל - 40045					

מאת ענת חרדני | צילום מועמדות: עדי אדר

בשיתוף עם שבועון "לאשה", גם פרס לציון עשייה נשית המ' חוללת שינוי בחברה הישראלית - פרס שיוענק ב־17.3, בטקס חגיגי שייערך במסגרת טקס הענקת פרסי רפפורט האחרים. מאות פניות של ממליצים וממליצות על מועמדות לפרס התקבלו אצלנו. כל אחת ואחת מהמועמדות שהוגשו היא אישה שמעשייה יוצאת דופן ומעוררי השראה, והבחירה הייתה קשה מאוד. חבר השופטות (הכולל את השופטת ברימוס סביונה רוטלוי, פרופ' רבקה כרמי, פרופ' יולי תמיר, פרופ' זהבה סולומון, הגב' הוגט אלהרר והגב' תמר אברמוביץ, נציגות הקרן - הגב' רות רפפורט והגב' עירית רפפורט, ונציגות שבועון "לאשה" - הגב' מרים נופר־מוזס והגב' אורנה ננר, העלה לשלב הגמר 14 נשים: 10 מהן מועמדות לפרס על מפעל חיים, ארבע מועמדות לפרס ליזמת צעירה בראשית הדרך. כמה מהנשים האלה אנחנו גאים להציג היום בפניכם, וכי שבועות הקרובים תוכלו לקרוא כאן על כולן. על הזכות הסופיות נדווח בחודש מרץ, לקראת הטקס החגיגי שבו יוענקו הפרסים.

חודש נובמבר בישרנו כאן, זו השנה הש' נייה, על פרס של קרן משפחת רפפורט ושבועון "לאשה", פרס גדול וייחודי, שיוענק לנשים שהעשייה שלהן מחוללת שינוי במרחב הציבורי, החברתי או הכ' לכלי בישראל. כתבנו כי 120 אלף שקל יוענקו לזוכה על מפעל חיים ו־60 אלף שקל יינתנו לאשה צעירה עד גיל 40, על יוזמה בראשית הדרך. הזמנו אתכם להמליץ לנו על נשים מרשימות, מיוחדות במינן, שנותנות כוה לנשים אחרות ומהוות השראה ומופת. נשים, שעליהן ועל שכמותן אנחנו כות' בים כאן ב"לאשה" לא אחת, ושהפרס נותן לנו הזדמנות נהדרת ויוצאת דופן להוקיר ולהכיר להן תודה. קרן משפחת רפפורט מע' ניקה מדי שנה פרסים משמעותיים בתחום האמנות, בשיתוף פעור לה עם מוזיאון תל־אביב, ובתחומי המחקר הביורפואי, בשיתוף עם מכון רפפורט. השנה, כאמור, זו השנה השנייה, תחלק הקרן,

◀ המחשך

המועמדות לפרס רפפורט לאישה מחוללת שינוי

חנה קהת | אירית רוזנבלום | אסתר עילם | תמר אשכנזי | רות דיין

מיכל חמו לוטם | ענת הופמן | עדינה טל | שרי ריבקין | אמנה בנאענה

המועמדות לפרס על יוזמה בראשית הדרך

נטע חנין | אלישבע מזי"א | אביגיל שפרבר | קרן שמש פרלמוטר

21.98x27.15	3/4	עמוד 46	La'Isha -	17/02/2014	41153566-1
ג'וינט ישראל - 40045					

מנכ"לית עמותת "רוח חדשה"

גיל: 32

מגורים: ירושלים

מצב משפחתי: רווקה

"גדלתי בעמק יזרעאל ובתיכון הקמתי את מועצת הנוער בת"מרת. כצבא הייתי מפקדת וסגן ראש מדור ביחידת 8200. כשהי געתי לירושלים כדי ללמוד פילוסופיה, כלכלה ומדע המדינה באוניברסיטה העברית, חיפשתי את הפעילות שתתאים לי. ואז הכרתי את רועי פולקמן ויקיר שגב שדיברו על מצבה העגום של ירושלים ועל זה שצריך להוציא את הסטודנטים מהספרייה ולהתייחס להם כעובדים. כשהקמנו את "רוח חדשה", ניר ברקת היה יו"ר העמותה ותרם גם מכספו לפעילותה. התגייסתי לפעילות הזו כי בעיניי להציל את ירושלים זה בעצם להציל את ישראל. מבחינתי, אם לא נטפל במה שקורה כאן, זה יגיע גם לתל אביב. בתחילת הדרך היה המון ייאוש בעיר. היום, המצב משתנה ומרגישים יותר אופטימיים מסביב".

● **מה עושה העמותה שבראשה את עומדת כבר שש שנים?**
 "בעזרת צוות של 25 עובדים ותקציב שנתי של מיליון דולר חוצי אנחנו מתמקדים בקהילתיות המיוחדת שהתפתחה כאן. זו קהילתיות שברדרך כלל מאפיינת יישובים קטנים והיא

מאוד מושכת אנשים צעירים להישאר בעיר. אנחנו מסייעים לקבוצות קטנות להתגייס ולתחזק בתהליך של הקמת קהילות צעירות. יש לנו כבר 35 קהילות כאלה בחמש שכונות. כל קהילה כזו יוזמת פעילות, דואגת שגן הילדים יהיה יותר טוב ומשפרת את החוות של האזור. מדובר במהפכה, שזוכה לתמיכה של מוסדות העירייה, משרדי הממשלה, בנק הפועלים וקהילות יהודיות מחו"ל. אנחנו מפתחים ומפעילים גם מיזמים בתחום התעסוקה והתרבות בירושלים. שוכרים חלוקות מקובלות ויוצרים מפגשים בין דתיים לחילונים, למשל, מתוך אמונה שחיבורים בין אנשים זה הפתרון הטוב ביותר.

"המטרה שלנו היא לחזק את העיר. לחבר בין קבוצות האוכלוסיה השונות שחיות בה ולהקטין את ההגירה השלילית של האוכלוסיה הצעירה מירושלים. במקרה שלי, זה עבר. כשהגעתי לירושלים, הייתי בטוחה שזה לשלוש שנים, אבל ממש התאהבתי בעיר המיוחדת הזו. הספקתי לסיים כאן גם תואר שני במדע המדינה, במסלול תקשורת פוליטית והיום ירושלים היא הבית שלי. טוב לי בעיר הנהדרת הזו. אני חושבת שרק אהבה תצליח להוציא אותי מכאן".

● **מי שימש לך כמודל לפעילות חברתית?**
 "ענת גוב, שהייתה חברה מאוד טובה של אמא שלי (המחזאית עדנה מזי"א - ע"מ) והייתה ההשראה שלי. ענת הבהירה לי שלראווג לסביבה שלך זה לא פחות חשוב מלדאוג לעצמך. ממנה למדתי לצאת מהמקום הנוח ולהתעסק עם הרבה הזה שנקרא חברה ישראלית".

החועמדות לפרס על יוזמה בראשית הדרך

במאית, מייסדת "בת קול - ארגון לסביות דתיות" ומקימת שב"ל - שעוסק בהסברה מול מחנכים בציבור הדתי

גיל: 40

מגורים: תל אביב.

מצב משפחתי: חיה עם בת זוג ואם לבן חמש.

"עד גיל 20 אפילו לא שמעתי את המילה לסבית. במגזר הדתי המינוח הייתה מאוד מורחקת ונשים רבות התחננו וילרו ילדים עוד לפני שהיו מודעות למינוח שלהן. את האהבה הראשונה שלי פגשתי כשהתחלתי ללמוד בבית הספר לקולנוע ולתסריטאות 'מעלה'. זה קרה בלי שיכולנו לתת לזה שם. ידענו רק שזה אסור ושנהיה חייבות להיפרד. במשך ארבע שנים חיינו בפחד גדול ובכרדיות נוראה".

● **מתי יצאת מהארון?**

"אפשר לומר שהוצאתי מהארון. אמא שלי נכנסה לחדרי ואמרה לשתינו שהיא יודעת שאנחנו לסביות. חשתי הקלה גדולה. עזבתי את הבית וגרנו יחד ברירה שכורה. לאחר שנפרדנו, בגיל 25 עברתי לתל אביב והייתי עם בת זוג לא דתייה. איתה גם הלכתי למצעד הגאווה הראשון שלי. פתאום ראיתי שיש עוד המון אנשים כמוני. סייעה לי הקבלה של ההורים שלי והמסר שלהם: 'אנחנו אוהבים אותך, ללא תנאים'. למרות שהיה להם מאוד קשה עם הבחירה שלי, המשפחה נתנה לי הרבה כוח. אמא, תנה שפרכר, אף הקימה לפני שבע שנים קבוצה של אימהות דתיות ללהט"בים. בימים אלה אני מביימת סרט על המשפחה המיוחדת שלי".

● **מה הניע אותך להקים ארגון לסביות דתיות?**

"במשך שנים הרגשתי סתירה בין הזהות הרתית שלי לזהותי הלסבית. ואז, השתתפתי בסוף שבוע של "קלף - קהילה לסבית פמיניסטית". שם, סיפרו נשים חיות לוניות, מבוגרות ממני, על הקמת הקהילה, 20 שנה קודם. הבנתי שצריך לצאת מהארון, ללכת למשפחות ולקהילות שלנו ולדרוש שיקבלו אותנו גם בחברה הדתית. הוצאנו סטייקים שאתם הרבנקו באוניברסיטה, השתתפנו במידות צערי גאווה וגם נחשפתי בתקשורת. היום יש ב'בת קול' יותר מ-300 חברות שיכולות לראות מודלים של חיים בוזגיות ושל הקמת משפחה דתית של שתי נשים.

"הקמתי גם את שב"ל ("שהכל ברא לכבודו") - ארגון שעוסק בהסברה מול מחנכים ואנשי טיפול בציבור הדתי, שיש בו כבר 60 מתנדבות ומתנדבים. אנחנו מגיעים לכל בית ספר שמוכן לקבל אותנו, במידות להסביר למורים ולאנשי טיפול איך לסייע לתלמידי מידות ולתלמידים שלהם ולחסוך מהם את הסבל שאנו חנו סבלנו. התפקיד שלי בעולם הוא ליצור את המקום שיאפשר לסביות דתיות להיות חלק מהעולם הדתי. הרי חוסר הקבלה של להט"בים נוגד את העיקרון היהודי הכי בסיסי של 'אהבת לרעך כמוך'".

21.81x28.07	4/4	עמוד 47	La'Isha -	17/02/2014	41153579-5
ג'וינט ישראל - 40045					

הקימה את "משכית"

גיל: 97

מגורים: תל אביב

מצב משפחתי: גרושה, אם לשלושה, סבתא לעשרה נכדים, סבתא רבתא לעשרה נינים ועוד אחד בדרך

● איך התחלת את "משכית", שהפך בעצם למפעל חיך?
 "כשבעלי, משה דיין, התמנה למפקד ירושלים במלחמת העצמאות, חיינו השתנו לגמרי. בנהלל הייתי חקלאית ובירושלים התגוררנו בוילה והיתה עוזרת שניקתה ובישלה. מאחר שלא הייתי הטיפוס שיישב בטל, הלכתי להדריך עולים חדשים בחקלאות, חמו"ת, דבורה דיין, אירגנה את הנשים הצעירות במושבים הוותיקים לקלוט עולים, ואני קיבלתי מהסוכנות את כפר אוריה, מושב קרוב לירושלים שבו יושבו עולים מבולגריה. הגעתי לשם כמדריכה חקלאית, אבל כשבאתי אליהם עם שתילים, הם לא הבינו מה אני רוצה מהם. מה להם ולחקלאות?"

"כשהלכתי מבית לבית להציג את עצמי, ראיתי אצל כולם ארגזי זי נדוניה, עם וילונות, כריות, מפות – הכל רקום ביד. כיוון שכל חיי רקמתי וסרגתי ואהבתי מלאכות יד, עלה בי רעיון. שאלתי את הנשים: אם אתן לכן שאריות בדים, האם תוכלו לרקום עליהם? רכשתי שאריות בדים, קיבלתי רישיון מיוחד לקנות שקי יוטה, שגוררתי שאריות צמר והבאתי להן. את מה שהן רקמו הבאתי לחנות ויצ"ו בירושלים, ואת התמורה הכספית הבאתי להן.

"הבחורים ידעו ליצור חבלים מנייר. הבאתי להם ניירות והם שורו חבלים ועשו סלים. כשראינו, שיצירות האומנות האלו נמכרות ויש פוטנציאל לגיוס הכישרים שלהם ליצירת פרנסה, הרחבנו את השיטה לעוד כפרים ברחבי הארץ, וגייסנו מדריכים מקצועיים. עורכים מכל העדות: תימנים, כורדים, עיראקים, מרוקאים, כורדים, יוגוסלבים ואחרים יצרו עבודות אמנות ואומנות על פי המסורות שהביאו איתם. מזה, בעצם, התחיל מפעל

חיי. ב-1954 הקמנו את 'משכית'.

"אם יש משהו שאני גאה בו זה הכישרון לזהות פוטנציאל ולחבר צרכים עם אפשרויות. שום רבר לא קשה לי ואני לא מתביישת לבקש, אם אני רואה דרך שיכולה להוביל להגשמת המטרה. ובמקרה של 'משכית' היה יעד משרי לב: לתת פרנסה לאוכלוסיות חלשות, להחזיר לאנשים – עולים, ובהמשך גם בני מיעוטים מכל העדות – את כבודם האנושי על ידי שימור יכולותיהם והמסורות האותנטיות שלהם, מבלי להתייחס אליהם בפטרונות ומבלי לבטל את ערכיהם התרבותיים.

לא הסתפקתי בעשייה הזאת ותמיד הייתי פעילה בתחומים נוספים. כשהסתובבתי בין בתי העולים, לספק את חומרי הגלם, לאסוף את הסחורה שיצרו ולהביא להם את הכסף שהר"וויחו, הקשבתי לצרכיהם ולבעיותיהם, דאגתי לשיפור תנאי הבריאות וההיגיינה בבתים ועזרתי בפתרון בעיות חיים יומיומיות, קטנות וגרוולות."

צפורה רומן

ייסדה וניהלה את ארגון "בטרם" מייסדת ומנכ"לית "המכון למנהיגות וממשל"

גיל: 49

מגורים: מודן

מצב משפחתי: נשואה בשנית, מוגדלת מנישואים ילדים מוזותפים (מגיל 15 עד 26).

"בשנת 1995 הקמתי את ארגון "בטרם – לבטיחות ילדים", במטרה ליצור עולם בטוח יותר לילדים שלנו. כשעברתי כרופאה צעירה בחדר מיון של בית החולים "שניידר" ראיתי המון ילדים שנפצעו בתאונות, הופכים לנכים או מתים. כבוגרת בית הספר למנהיגות חינוכית של מכון מנדל החלטתי לבדוק את הנתונים וגייסתי שמדי שנה יש 250 מקרי מוות של ילדים בגלל תאונות. היה לי ברור שזו מגיפה וכדי לטפל בה ציננו את המצב פנימי למשרדי הבריאות, החינוך, התמ"ת והרווחה ולגופים אחרים שפעלו בתחום הבטיחות. הצגתי בפני אנשים את החזון שלי ועם הזמן נוצרה קואליציה שהייתה חלה לפעול והניבה תוצאות מדהימות. שיתוף הפעולה הזה סייע להסביר לציבור מהו בית בטוח לילדים, לבנות סטנדרטים של בטיחות בגני ילדים ולקדם חוקים כמו חוק חובת הביטחון קסדות לילדים רוכבי אופניים. כתוצאה מכך המצב השתנה וכיום, יש רק 110 מקרים מצעדים כאלה כל שנה."

● ולמה הקמת את "המכון לממשל ולמנהיגות?"

"בשנת 2008 הציעו לי להצטרף לג'וינט, כדי להקים גוף שבו יכשירו מנהיגים מהמגזר הציבורי, ר"י, העסקי והחברתי, במטרה לקדם את איכות החיים של תושבי המדינה. נפגשתי עם כ-700 מנהיגים ישראלים, ראשי רשויות מקומיות, חברי כנסת, מנכ"לי משרדי ממשלה, מנהלי בתי חולים, קציני צבא בכירים ואנשי רוח, כי רציתי להבין מה חסר להם.

הבנתי שאין בעיה של מנהיגות בישראל. יש פה אנשים עם יכולות הובלה וביצוע מאוד מרשימות. מה שבאמת חסר זה יכולת לעבוד יחד ולא אחד נגד השני. ואם לא נלמד לעבוד יחד, פשוט לא נהיה פה.

"כדי לשפר את המצב הקיים, ניסחתי חזון ופיתחתי תוכנית פעולה שתוצאותיה ניתנות למדידה. התוכנית זכתה לתמיכה ולמימון של 13 משרדי ממשלה ושל תורמים יהודים. היום, כבר פועלות במכון שייסדתי ובראשו אני עומדת 36 תוכניות, שבהן נפגשים מנהיגים שונים, כמו למשל מנכ"לי משרדי ממשלה, ראשי רשויות מקומיות או מנהלי מחוזות של משרד די ממשלה שונים. בפעילויות המכון הם מכירים זה את זה, קושרים קשרים, בוחרים יחד נושא שברצונם לקדם ופועלים יחד כדי לבצע את המטרות שהציבו לעצמם."

● מה את הכי אוהבת בעשייה שלך?

"ליצור חיבורים בין אנשים שיכולים לשנות את העתיד. אני מאמינה שאין דבר שקבוצת אנשים שעובדת ביחד לא יכולה לעשות."

התועמדות
 לפרס רפפורט
 לאישה
 החוללת שינוי

